

TREI OLANDEZI DESPRE SOCCERUL DIN ȚARA LOR

În ciuda unui Feyenoord sau a unui Ajax, socotite printre cele mai bune team-uri din lume, în ciuda creșterii vertiginoase a potențialului său, a excelenței organizării de care dau dovadă cluburile și a faptului că Olanda este socotită țara cu cea mai mare densitate de fotbaliști pe kilometru pătrat, fotbalul olandez nu s-a remarcat până acum la nivel de reprezentativă națională. În 1970 echipa „Tării lălelelor” a fost pe locul 16-17 în ierarhia europeană a revistei noastre, iar în 1971 s-a clasat abia pe locul 19-20! Echipa Olandei n-a fost prezentă la faza finală a nici una din campionatele mondiale de după război, iar în „Campionatul Europei” nu s-a numărat printre fruntașe.

Întâi însă că, de curind, la Atena, reprezentativa Olandei dă marea lovitură și zdrobește formația Greciei cu 5-0, performanță a cărei valoare a crescut și mai mult în urma recente înfringeri a Italiei, vicecampiona lumii, pe același stadion — Karaiskakis.

— **VA FI ACEST REZULTAT, ÎNCEPUTUL AFIRMĂRII ȘI A REPREZENTATIVEI OLANDEI ÎN FOTBALUL INTERNAȚIONAL?**

Cu această întrebare ne-am adresat, înaintea meciului Steaua-Bayern, celor trei cavaleri ai fluturului veniți din Olanda să conducă acest joc: **L. BOOGAERTS**, **J. BECK** și **CH. CORVER**. Răspunsul a venit, firește, din trei părți:

L. BOOGAERTS: „Nu, consider că a fost un meci mare!”

CH. CORVER: „Dimpotrivă. Eu îl contrazic pe colegul meu. Cred că secretul victoriei de la Atena este, pe de o parte, consecința „exploziei” fotbalului olandez, iar pe de altă, rezultatul faptului că cele două mari cluburi din țara noastră, Ajax și Feyenoord și-au dat mina în dorința de a face totul pentru ca reprezentativa noastră să ocupe în arena internațională locul său real, meritat, în raport cu valoarea fotbalului autohton. Până aici, la noi, cluburile erau totul, chiar jucătorii acordând mai mult interes partidelor dintre cluburile lor.”

J. BECK: „Anul acesta s-a făcut totul ca Olanda să prezinte de acum încolo un „11” cu adevărat reprezentativ. De la antrenorul Fadrhonic și până la ultimul jucător, de la conducătorii fotbalului nostru și până la ultimul spectator, ultimul iubitor al fotbalului, s-a făcut totul pentru o cît mai bună reprezentare.”

CH. CORVER: „Fadrhonic s-a dovedit un bun psiholog: a știut să învingă asperitățile ce existau și există între Ajax și Feyenoord, în sensul că, atunci cînd jucătorii îmbracă tricoul național, să uite că fac parte din aceste mari echipe rivale. N-a fost ușor să-i faci pe Cruyff al lui Ajax și pe van Hanegem, al lui Feyenoord, fotbaliști port-draper ai celor două cluburi, să conlucreze atât de bine la Atena.”

— **CUM SE MANIFESTĂ RIVALITATEA AJAX-FEYENOORD?**

J. BECK: „Amsterdam și Rotterdam sînt cele mai mari orașe ale Olandei. Rivalitatea dintre ele există pe mai multe planuri, nu numai sportiv, sau pur fotbalistic. Din punct de vedere al fotbalului, pot spune că rivalitatea a contribuit în cea mai mare măsură la întărirea acestor două cluburi, pînă cînd au ajuns la valoarea de acum. Știu că vă face plăcere dacă vă spun, dar asta e realitatea, în clipa de față Ajax e cea mai bună.”

— **APROPO DE AJAX AMSTERDAM, CE PĂRERE S-A CONTURAT ÎN OLANDA DESPRE ȘTEFAN COVACI, COMPATRIOTUL NOSTRU, ANTRENORUL ECHIIPEI?**

L. BOOGAERTS: „Ștefan Covaci este un om foarte inteligent. A știut să învingă atît adversitățile pe care le-a întâmpinat la sosirea sa, cît și

o oarecare undă de neîncredere în capacitatea sa, pentru că era puțin cunoscut pe plan internațional ca antrenor. Foarte repede a devenit însă deosebit de popular, o figură remarcabilă a fotbalului din Olanda. A avut un mare curaj că a acceptat să vină la cîrmă unei echipe pe care alt antrenor, mă refer de data asta la compatriotul meu Rijnus Michels, o adusesse în fruntea ierarhiei cluburilor europene. Iată că, acum, Covaci este și el în drum spre vîrfurile piramidei.”

— **CUM CARACTERIZAȚI FOTBALUL OLANDEZ DE AZI?**

J. BECK: „Un fotbal foarte inteligent.”

L. BOOGAERTS: „Este o mixtură între fotbalul englez și cel din Europa Centrală. A preluat, adică, forța fizică a insularilor și predilecția pentru tehnică de la echipele din Europa Centrală.”

CH. CORVER: „Pentru că a luat ce e mai bun din ambele părți, cred că Ajax se va califica în dauna campioanei Angliei, Arsenal, în actuala ediție a „Cupei campionilor europeni”.

Clipa fluturului de începere a meciului Steaua-Bayern se apropia, astfel că a trebuit, cu părere de rău, să punem punct discuției, mulțumindu-le celor trei arbitri pentru interesantele lor declarații și urîndu-le succes în conducerea partidei ce urma peste cîteva minute.

Mircea TUDORAN

Cei trei emisari ai fotbalului olandez pe stadionul „23 August”: arbitrii Ch. Corver, L. Boogaerts și J. Beck.

VEDETELE GAZONULUI

Una din „stelele” de prim rang ale fotbalului francez, Carnus, și-a justificat pe teren faima și prețuirea de care se bucură. De mai

mulți ani titular al naționalei „cocoșului galic”, el este și astăzi unul din oamenii de bază ai lui Georges Boulogne, pentru cam-

pania 1972, care va începe la 8 aprilie cu meciul test de la București, un amical ca revanșă pe care federația franceză ne-o datorează de mulți ani.

Născut la 13 august 1942 la Gignac, Georges Carnus a demonstrat de tînră calitate pentru postul de portar. Consacrarea și gloria le-a cunoscut la Saint Etienne, unde evoluțiile tot mai bune i-au adus pe lîngă numeroase selecționări în echipa națională și satisfacțiile pe care le procură distingerea cu „Premiul Oscar” și cu titlul de fotbalist al anului. Pe acesta din urmă l-a cucerit în 1971. Înalt de 1,78 m și cu o greutate de 72 kg, Carnus dispune de calitățile pretinse unui portar de clasă internațională: curaj, elasticitate, detentă, „ochi”, oportunitate în intervenții, mai ales la leșurile din poartă, promptitudine în dirijarea oamenilor din față. Le-a dovedit cu prilejul celor 28 de selecționări în reprezentativa Franței. În prezent, Carnus joacă la Olympique Marseillais, liderul campionatului. Îl vom vedea cu siguranță la 8 aprilie, la București, deși acum postul lui este serios amenințat de un concurent valoros, Aubour.

Carnus într-un moment de alertă: „Atenție, acolo!”, arată el cu mîna

„TURISTII” DE LA BOTAFOGO

Sub acest titlu revistă franceză „Miroir du football” publică în ultimul său număr un material în legătură cu turneul efectuat recent de către echipa braziliană în Africa.

„Întotdeauna vizita unei echipe braziliene a constituit un eveniment major în Africa sportivă. Turneele făcute de F.C. Santos în 1966, 1967 și 1969 au obținut un succes popular și sportiv extraordinar. Victoria Braziliei la „El Mundial” a făcut să crească pasiunea africanilor pentru Pele și colegii lui. Ea a familiarizat mulțimile cu numele prestigioase ale lui Tostao, Jairzinho, Gerson, Rivellino... Eroi de legendă glorioși, dar misterioși pentru că televiziunea este încă puțin răspîndită în Africa. Publicul din Bamako, Abidjan, Douala, Yaounde și Brazzaville a invadat stadioanele pentru a vedea la lucru pe Botafogo cu idolii pe care niciodată nu i-a văzut în carne și oase. Dar, vai, de cele mai multe ori acest public a fost foarte decepționat în așteptările sale.”

În ciuda clauzelor contractuale, Botafogo n-a prezentat pe toți „mundialștii”, Brito și Carlos Alberto rămînd acasă. În meciul de la Bamako, cu reprezentativa Mali, conducătorii clubului „carloca” au mers și mai departe, prezentînd o echipă „pestriță” din care lipseau o serie de titulari care se aflau, totuși, prezenți la stadion și apți de joc. Printre ei, însuși Jairzinho, îndelungatele și vehemente pro-

teste ale publicului au determinat pe organizatori să rețină 60 la sută din bursa evenimentului brazilian pentru nerospetarea contractului. Aceasta a depus o reclamație la F.I.F.A. cerînd achitarea integrală a drepturilor bănești, dar soluționarea este încă în curs.

După Mali, Botafogo a evoluat pe Coasta de Fildeș și, apoi, în Camerun unde a întâlnit de două ori reprezentativa țării gazdă. În primul, dintre aceste meciuri s-au produs numeroase și grave incidente, vinovați fiind aproape în exclusivitate jucătorii brazilieni. Iritat că fusese complet anihilat de adversarul său direct, celebrul Jairzinho nu găsese altceva mai bun de făcut decît să-l trîmba pe acesta direct la spital, în urma unei intenționate și violente lovituri. Aceeași soartă o are cîteva minute mai tîrziu și una din marile speranțe ale fotbalului camerunez, mijlocasul Lea. Meciul se termină cu fluturături și proteste vehemente din partea publicului. Brazilienii își continuă turneul făcînd cu greu față impetozității și derinței de afirmare a fotbaliștilor de pe continentul negru. Din această cauză ei recurg tot mai des la amănjele și la neregularități. În Republica Populară Congo ei se comportă la fel și lumea pleacă decepționată. În acest turneu jucătorii de la Botafogo au făcut în Africa o proastă propagandă apreciatului fotbal brazilian. Atît prin comportarea lor pe plan disciplinar, cît și pe acela pur sportiv, rezultatele fiindu-le de cele mai multe ori defavorabile.

LEONIDA TONCU

Carnet extern

AȘTEPTARE DE UN... SECOL

Să nu spuneți că nu ați auzit de Stoke City. Dacă v-am pomeni doar două nume și veți recunoaște că, sigur, ați dat vreodată de acest nume: în acest club și-a terminat cariera propriu-zisă, de performanță, Stanley Mathews și tot aici joacă în prezent o altă celebritate a englezilor, portarul Gordon Banks, socotit succesul lui Iașin în fruntea celor mai buni apărători de buturi din lume.

Cu Stoke City s-a petrecut un eveniment cu totul deosebit care merită cît de cît o atenție și o rapidă comentare a faptelor aici, în rubrica dedicată evenimentelor semnificative din arena internațională a fotbalului. Iată, Stoke City a cîștigat „Cupa Ligii”, aceasta fiind competiția care — în paralel cu „Cupa Angliei” — oferă NUMAI FORMATILOR DE PRIMA LIGĂ posibilitatea unei consolări, și nu numai atît, printr-o întrecere desfășurată după absolut aceleași legi ca și principala cupă. Competiția a căpătat o mare importanță, învingătoarea fiind socotită un fel de campioană secundă și onorurile care i se acordă sînt doar cu puțin mai mici decît celea destinate campioanei și cîștigătoarei „Cupei Angliei”. Cred că dovada cea mai indiscutabilă este interesul spectatorilor. La absolut toate meciurile ei s-a jucat cu casa închisă, iar Wembleyul a fost și el plin pînă la refuz la finala, Stoke City — Chelsea.

Acum vine și neobisnuitul. Gordon Banks și coechipierii au obținut PRIMUL trofeu de vază al clubului lor în 106 ani de cînd există. Comentatorii remarcă și împrejurarea puțin infimă că victoria lui Stoke City a reprezentat, în principal, meritul a doi jucători din vechea generație, aflați spre apusul carierei: Gordon Banks (bănuiați, nu-l așa?), în vîrstă de 34 de ani, care a apărut excepțional trecîndu-și echipa peste cîteva momente care puteau echivala cu un dezastru; și George Eastham — 35 de ani — autorul golului victoriei. „Asemenea unui boxer dominat, încolțit în corzi, lovit puternic o dată, dar suficient de lucid pentru a reuși două contre, decisivul și k.o.-ul, Stoke City — sub impulsul celor doi dușmani ai bătrîneții și blazării, a adus în vitrina clubului un trofeu care a pretins o răbdare de un secol...” notează un ziar londonez în comentariul final.

Pentru Gordon Banks, satisfăcut de cariera sa în echipa Angliei, „victoria secolului” completează în mod necesar palmaresul său. Era cu adevărat trist ca un mare internațional să aibă totalmente goală rubrica succeselor în competițiile interne, cu toate că numărul partidelor din acest domeniu disputate de el se apropie de o mie și multe au reprezentat superlative. Vedem deci că victoria din „Cupa Ligii” a întrușipat justiția și pentru Stoke City, dar și pentru cel mai renumit jucător al său.

Eftimie IONESCU

AVANPREMIERĂ A TURNEULUI U. E. F. A. LA ASHABAD

A devenit o tradiție organizarea anuală a unui turneu internațional la Ashabad, capitala Turmeniei. La această întrecere — careia organizatorii sovietici îi acordă un caracter de pregătire și verificare a reprezentativelor de juniori în vederea Turneului

U.E.F.A. — participă de fiecare dată formații puternice care asigură și o reușită din punct de vedere al spectaco-

lului. Anul acesta s-au reunit la Ashabad opt echipe, șase naționale (Iugoslavia, R. D. Germană, R.F. a Germaniei, Ungaria, U.R.S.S. A și B) și două selecționate republicane (Ucraina și Turmenia). Ele au fost împărțite în două grupe, înregistrîndu-se următoarele clasamente:

GRUPA A: 1. Iugoslavia (1-1 cu R.F.G., 2-0 cu U.R.S.S. A și 3-1 cu Ucraina); 2. R.F.G. (3-1 cu Ucraina, 1-2 cu U.R.S.S. A); 3. U.R.S.S. A (0-0 cu Ucraina); 4. Ucraina.

GRUPA B: 1. U.R.S.S. B (1-0 cu R.D.G., 3-0 cu Turmenia, 2-3 cu Ungaria); 2. R.D.G. (2-1 cu Ungaria, 5-1 cu Turmenia); 3. Ungaria (1-1 cu Turmenia); 4. Turmenia.

FINALELE PENTRU LOCUL 1: Iugoslavia — U.R.S.S. B 1-0; **PENTRU LOCUL 3:** R.F.G. — R.D.G. 1-1, 3-2 la 11 m; **PENTRU LOCUL 5:** U.R.S.S. A — Ungaria 4-1.

După părerea specialiștilor, turneul s-a bucurat de un succes deplin, mai cu seamă ca scop, și a relevat patru echipe foarte bune din toate punctele de vedere — Iugoslavia, Ungaria, R.D.G. și R.F.G., care — în caz de calificare (cu excepția Ungariei, celelalte mai au de jucat meciuri preliminare) — au șanse mari la Turneul U.E.F.A.

Doi dintre jucătorii evidențiați la Ashabad: Krobach (R.F.G.) — stînga — și Fedorov (U.R.S.S. A). Fază din partida U.R.S.S. A — R.F.G. 2-1